

Knekten Blom.

Marcia.

Richter.

Sång.

Piano. *ff* *Fine.*

När knekten Blom i kri-get skulle fa-ra, han var så räd-der, att han skull'gå

p

ut. Å för att ar-ma lifvet sitt be-vara hans kaffa sej en halftumstjocker

plåt! Te' en skräddare i hast sprang han sen mä' qval 'å' smärta, å'

sa' te' honom: midt för hjärta' denna plå-ten nu sy fast!

Nº 19. Räf.

Marcia.

Gammal melodi.

För ar'ton hundra -

för - ti vi te' Mo - a - läg - re for, Mä' mo - de' u - ti

brö - ste' å' en ma - ta - pö - se stor, Å' hvi - ta blad - garns -

byx - er, å' mös - sa satt på sne' Å' sju riks - da - ler

ban - ko, å' tug - ge - buss der - te'.

På väg te' he'a.

Sven Ehrling.

Marziale.

ff

The piano introduction consists of two staves. The right hand features a melodic line with eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a harmonic accompaniment with chords and moving bass lines. The piece is in 2/4 time and begins with a forte (ff) dynamic.

Nu står ja' på mi' re - sa ä' ska' fa - ra, men Gu' vet om ja' kommer i -

p

The first line of the song features a vocal melody in the right hand and piano accompaniment in the left hand. The piano part has a steady eighth-note accompaniment. The dynamic is piano (p).

gen. Mätte himmelens Gud mig be - va - ra ä'släpp in - te te' oss fi - en -

The second line continues the vocal melody and piano accompaniment. The piano part maintains its accompaniment pattern.

den! A - jös! bä' far ä' mor, ä' lil - la Su - - ra, du som

The third line of the song continues the vocal melody and piano accompaniment. The piano part maintains its accompaniment pattern.

va - rit min tro - fa - sta vän.

ff

The final line of the song features a vocal melody and piano accompaniment. The piano part concludes with a forte (ff) dynamic and a triplet of eighth notes in the right hand. The piece ends with a double bar line and repeat signs.

Afskedskyssen.

Marcia.

Anderson.

ff *Fine.*

J många Herrans år ja' te' Le-na friat har, vi tänkte oss bügge för -

p

e na Ja då hö in-te fått en så fas-ligt då-lig kar' för

ja' ä' rätt styfver i ben - - na. Men att ja' in-te fick' na' dä'

va' just dä' fe-le' att sjelf-va f-n- kom mä' u-ti spe - - le'.

Ålkistan.

arr. af Sven Ehrling.

Allegro moderato.

1. Dä'

var en fisk-are må ni tro, han het-te Jan? Han
skulle de ut å fisk-a en dag allt ut - i en sjö, men

skulle en dag ge' sig ut å ro den ar ma f-n. E'
först ga' kär-ringa gub-ben ve' lag fem - ti par spö. Så'

kär-ring han ha-de, som in - gen glad-de men o - lycka stad-de hvar
satt ho' å glodde å in - om sej trodde när bå - ten ho' rod-de: den

helst som hö drog fram så i rök som i dam. 2. Så
fisk du tänker få skåja' ä - - ta upp.

2. Andantino.
rå. Men fisk - arn la ut si - na

kro - kar å' tänk - te få napp! Så satt han å stre - ta' å

Allegretto.
ryck - te å' le - ta, å' f - n må ve - ta, att Kär - rin - ga sa'

sant der ho' satt på sin kant å med å - ror - na stank.

Allegretto.

Men när hon ha - de sut - tit en timma el - ler två, så

p

ram - la ho' i' å bör - ja - de skri - ka som el'n va - rit

lös hacka' tän - der å' frös å' ho - sta å' nös, så sjönk ho' te'

bot - ten så vat - te - ne så „plurr.“ Men fisk - arn han

ff *p*

drag - ga båd' natt å' lju - san dag att gum - ma' få fatt å'

änd - ligt bland säf - ven han högg 'na i näf - ven men då vå hör äf - ven ren

dö - der, men ful - ler mä åt - ta lis - pund ål.

Finale.

Andantino moderato.

Så stöð han ä tit - ta' på kä - ringens kammen's att ä - len kröp fram, si'

mössa han tumma ä' bör - ja så brumma ä' sa' te' si' gumma: Gu' för -

lå - te mina synder dem Herren mände se - ja' hyfvar üt dej en gång te'.

Lars
Bondesons

Variété-Kupletter och Visor.

7:de häftet.

Text.

Knekten Blom.

När knekten Blom i kriget skulle fara
Han va' så rädder att han skull' gå åt.
Å för att arma lifvet sitt bevara
Han skaffa sej en halftums tjocker plåt,
Te' en skraddare i hast
Sprang han se'n mä qval å smärta
Å sa' te' honom: »midt för hjerta'
Denna plåten nu sy fast.»

Ja, skraddarn han tog plåten å den sydde
Just der han trodde Blom sitt hjerta bar,
Ej någe nu den arma knekten brydde,
Han gick i krige' som en rikti' kar'.
Men ve' trossen va' han blott,
Aldrig der dä' kuler gälde,
Han ble' så rädder blott dä' smälde,
Sjelf så sköt han ej ett skott.

Men så en vacker dag så sa' kaptenen:
»Jojo, du Blom, nu ä' dä' visst din tur,
Sträck opp dig kar' stå ej å skälf i benen
En knekt får aldrig vara rädd å sur.»
Blommen hängde nog sin läpp,
Dock försökte han sej brösta,
Å för att se'n sej någe' trösta
Tog han sej en fälaknäpp.

Men da'n blef het, å kulorna de surra
Kring öronen på Blommen, så han blef
Rent vimmelkantig, börja som e' snurra
Att dansa kring å sej i hufve' ref,
Tänkte ja' ska' faran sky
Här kan lemmarna bli bräckta.
Dä' dumt visst ä' att illa fäkta,
Bättre då ordentligt fly.

Men när han skulle öfver gårdsgåln hoppa
 Då small ett skott, å kulan träffa prick.
 Helt ångestfull han tog sin hand å stoppa
 Den dit hvarest det sved med sorgsen blick,
 Men hof med samma opp ett skratt,
 Der satt plåten, der satt räddarn.
 Å tusan djeklar i den skraddarn,
 Han visste nog, hvar hjertat satt

N:o 19 Räf.

För artonhundraförte vi te' Moalägre for
 Mä' mode' uti bröstet å en matapöse stor
 Å hvita blodgarnsbyxer, å mössa satt på sne',
 Å sju riksdaler banko, å tuggebuss derte'.

»Kung Karl den unge hjelte han sto' i rök å dam,»
 Den sjöng vi hela vägen te's te' hea vi kom fram.
 Lyktnanten ledde in oss uti en grann barack,
 Å der satt Per i Brohult å Jöns å spelte knack.

Mä' hiskelia rätter ett bord fullproppat var,
 Jolpära, krösamos å' e' äggekaka rar,
 Å smör uti e' bytta å rökta lammalår,
 Å bränvin i en lägel, der man fick ta' en tår.

Så fick vi uniformera mä' blanka knappar te',
 Gevär å kopparflaska, bajonett å knif å ske',
 Tolf styfver de som rökte att köpa sej kardus,
 Sex öre fick di are, som ville tugga snus.

Så fick vi exercera å slåss emot hvarann
 Å springa kapp i skog å mark så svetten å oss rann,
 Den som va' värst te' löpa han fick en knapp i väst,
 Men den som sist va framme fick bums burdus arrest.

Kaften han hette Ilskén, lyktnanten hette From,
 Sergeanten hette Trilsken, korpralen hette Bom.
 Om mej så sa' kaptenen så här te' länsman Säf
 Den der mä' röa hufve' bestämdt ska' heta Räf.

Men nu ä' slut på möte masäck å exercis
 Å ja' kan skjuta prick å bom å slåss på alla vis.
 Om ryssen skulle komma å börja kråma sej
 Så ä' dä' inte farligt, men stöt för f—n på mej.

På väg te' hea'.

Nu står ja' på mi' resa å ska' fara,
 Men Gu' vet när ja' kommer igen.
 Mätte himmelens Gud mej bevara
 Å släpp inte te' oss fienden!
 Ajös bå' far å mor å lilla Sara,
 Du som varit min trofasta vän.

Nu ska' ja' ut te' slätta' liksom andra
 Tåga bort från mitt kära fosterland.
 Inte hjälper dä' knota eller klandra,
 Utan taga gevädre' uti hand
 Å som en oxe rakt i döden vandra,
 Så rent tokig en kan fell' bli ibland.

När sola bränner hett då får en gnia
 Så förskräckeligt så ingen kan dä' tro
 Å gevädre ska tryckas in te' sia,
 Kolf på ryggen så tungar som e' ko'.
 Dä' bättre vore om ja' hem i stia
 Fick dela säng mä' vår feta lata so.

Ja tårarna ej mor mi' kunde stilla
 När från hemmet ja' skulle mej bege
 Å då sa' ho' min kära pojke lilla
 Tala väl mä lyktnanten får du se
 Å blir han arg ändå så låts du villa
 Honom hålda å matapösen ge.

Men kommer ja' väl lyckligt hem tebaka,
 Ska' ja' må som en riktig härrekar,
 Äta fläsk så ja' får e' isterhaka,
 Bruna böner å korf å pepparot.
 I masäcken ja' har e' äggekaka
 Som båd' kuler å sablar kan stå emot.

Afskedskyssen.

I många härrans år ja' te' Lena friat har,
 Vi tänkte oss bägge förena.
 Ja då ho' inte fått en så fasligt dålig kar,
 För ja' ä' rätt styfver i bena.
 Men att ja' inte fick'na, dä' va' just dä' fele'
 Att sjelfva f—n kom mä' uti spele'.

Si högfärdsanden börja' i skallen på'na gro,
 Ho' ville te' sta'n å bli fröken,
 Å då sa' ho' farväl te' bå' mej å calf å ko,
 Å ja följde mä'na te' kröken.
 Men att mej för alltid bli hulder å trogen,
 Ho' mej svor så' dä' hven uti skogen.

Se'n såg ja' inte Lena på åtta månar när,
 Ja' börja' rent efter na längta.
 Men så en vacker dag tog ja' på mej granna klär
 Å skor som ja' fått å mor Bengta,
 Å tog se'n Gud i hogen, dä' vala ändå någe,
 Å se'n reste te' Stockholm på tåge'.

Der sprang ja' kring å leta å inte hitta rätt,
 Men ändligt långt fanders på söder
 Ja' träffa på mi' Lena, ho' va' så fin å nätt
 Å tjente hos en som het' Skröder.
 Om ho' ble' gla' ja' kom, dä' va' svårt att på na läsa
 Men ja' tyckte ho' rynka på näsa.

Så tala' ja' om för na hur hemma dä' sto' te',
 Att soa hatt fyra pund ister.
 Men då ho' bara fina å sej på stolen vre'
 Å talte om granna gardister.
 Så kom en tocken te'na kantänka er dä' sjåpe'
 Ho' mej bums skuffa in uti skåpe'.

Der stog ja' minst två timmar innan ja' väl slapp ut
 Å hungrig ja' va' så dä' kändes,
 Å då när ja' såg etter va' maten redan slut,
 Men då ta' mej håken ja' skämdes,
 Ja då sa' ja' te' Lena mitt hjerta dä' brister.
 Å fy f—n såna snåla gardister.

Men ändå kan ja' säja, att ho' va' snäll ändå,
 Ho' sjelfver mej följde te' tåge'.
 Å älska Lena ska' ja' tes' ja' blir hvit å grå
 Å om ja' i graf na än låge
 Ja' aldri' ska' glömma de ljufliga qvalen
 När ja' kyste na midt på Centralen.

Ålkistan.

Dä va' en fiskare må ni tro,
 Han hette Jan,
 Han skulle en da' ge sej ut å ro
 Den arma f—n.
 E' käring han hadde
 Som ingen gladde
 Men olycka stadde
 Hvarhelst som ho' drog fram
 Så i rök som i dam.

Så skulle de ut å fiska en dag
 Allt uti en sjö,
 Men först ga' käringa gubben ve' lag
 Femti par spö.
 Så satt ho' å glodde
 Å inom sej trodde,
 När båten ho' rodde,
 Den fisk du tänker få
 Ska' ja' äta upp rå.

Men fiskarn la' ut sina krokcar å tänkte få napp.

Så satt han å streta, å ryckte å leta
 Å f—n må veta
 Att käringa sa' sant
 Der ho' satt på sin kant
 Å med årorna stank.

Men när ho' hade suttit
 En timma eller två
 Så ramla ho' i
 Å började skrika som el'n vore lös,
 Hacka tänder å frös
 Å hosta å nös,
 Så sjönk ho' te' botten så vattene sa' plurr

Men fiskarn han dragga
 Båd' natt å ljusan dag
 Att gumma få fatt,
 Å ändligt bland säfven
 Han högg na i näfven,
 Men då va' ho' äfven
 Re'n döder, men fuller mä' ätta
 Lispund ål.

Så stog han å titta på käringeskam
 Mens der ålen kröp fram,
 Si mössa han trumma
 Å börja så brumma
 Å sa' te' si' gumma:
 Gu' förlåte mina synder,
 Dem Herren månde se,
 Ja' hyfvar ut dej en gång te'.

